

подъ знае, ште ли да има видване оште веднѣжъ въ животѣтъ. Слушайте си войводитѣ, а правете, както сами знаете; сами знаете, што заковѣда казашка честь.“

И сичкитѣ казаци, колкото бѣхъ тамъ, прецалувахъ се по между си. Почѣхъ първо войводитѣ, и, като оправихъ съ рѣка сиви мустакъ, цалунахъ се на кръстѣ, зѣхъ се за рѣцѣ цвѣрсто, като че сѣки желаеше да попита друго: „Какво мислишь, побратиме, штемъ ли да се видимъ, или нѣ?“ но не попитахъ, а млѣкнѣхъ и замислихъ се и двѣтъ побѣлѣе глави. А казацитъ се проштавахъ сичкитѣ до единъ, зашто то знахъ, че ште много работа да има и за тия и за ония, но не рѣшихъ тутакси да се разстанѣтъ, а рекохъ да почакатъ, като се стемни, да не би да види неприятелятъ, че сѣкъ остане малцина. Послѣ сичкитѣ се разидохъ по таборетѣ да обѣдватъ.

Слѣдъ обѣдъ сичкитѣ, които ги чакаше нѣтъ, легнѣхъ да си почиватъ и спяхъ дълбоко и много, като че чуѣхъ, че може последенъ пътъ да спѣтъ на такава свобода. Свахъ додѣ зайде слънцето и поздрачисе, и зехъ да мажѣтъ колата. Като се стѣгнахъ, пуснѣхъ колата напредъ, а сами, като се поклѣнихъ оште веднѣжъ съ другаретѣ, трѣгнахъ полека слѣдъ колата, копницата редовно, безъ викъ и свиркане, затупурка слѣдъ пѣшитѣ, и слѣдъ малко се затулихъ въ темнината.

Много време остапалитѣ другаре имъ махахъ издалече съ рѣцѣ, макаръ че се не видѣхъ веке. А кога слѣзохъ и врънѣхъ се на мѣстата си, кога видѣхъ при изцѣкденитѣ ясни зѣззи, че нѣма половината отъ колата, че мнозина, мнозина нѣмаше, замислихъ се и навѣдохъ глави сичкитѣ: на сичкитѣ не бѣхъ весели сърдцата.

Тарасъ видѣ, че навѣсени стоѣхъ казашкитѣ редове и какъ обхваната казашкитѣ глави полека-лека униние; но млѣчеше: той искаше да имъ даде време да навикнѣтъ и на това; а млѣчешкомъ мислѣше да ги събуди сичкитѣ отведнѣжъ съ единъ казашки викъ, та изново и съ повече сила да се повърне въ душата на сѣкого предната бодростъ на което е способна само славянска натура, широка и монитна, предъ другитѣ, като море предъ плиткитѣ рѣки. Ако е бурно времето, то цѣло се превръшта въ ревъ и грѣмъ и подига вълни, като могили, както не могатъ да подигнатъ безсилнитѣ рѣки. Ако ли е тихо и безвѣтрено, то отъ сичкитѣ рѣки по-ясно растила безкрайната